

[Niels Helveg Petersen.]

1. januar 1969, hvorved visse af kildeskattens fordele kunne gennemføres allerede fra denne dato. Ordningen skulle i så fald have været praktiseret på den måde, at skatten i 1969 skulle indbetales af skatteyderne selv på grundlag af deres eget skøn over, hvor stor en indtægt de ville få i 1969. Herved ville 1968 stadig kunne bevares som såkaldt skattefrit år. Også denne løsning måtte opgives, da kommunerne stærkt frarådede den. Man fandt det utilrådeligt at indføre et nyt system, der kun skulle gælde for et halvt år, når dette år var det samme, hvor kildeskatten skulle forberedes. Man frygtede, at det kunne hæmme arbejdet med kildeskatten og ødelægge det almindelige ligningsmæssige kontrolarbejde. Det såkaldt skattefrie år bliver derfor ikke 1968, men 1969. Det må være en trøst for befolkningen, at dette skattefrie år, som det har fået lovning på, ikke forsvinder, men kommer til næste år, og må jeg også pege på i denne sammenhæng, at de, der har indstillet sig på en høj indtægt i 1968, stadig kun vil få 1968-indtægten lagt til grund for beskatning i et halvt år.

Jeg vil til sidst sige, at jeg tror, at den debat, der føres her i dag, måske nok vil blive fulgt med en vis træthed og lede i befolkningen. Mange vil sige til sig selv: hvad nytter det, at de politiske partier nu bag efter prøver på at vælte skylden over på hinanden? Vi får jo ikke kildeskatten før af den grund. Og det er rigtigt. Men jeg håber og tror, at debatten dog alligevel vil kunne gøre den nytte, at det bliver slået fast, at der ikke var lovgivningsmæssigt, administrativt eller EDB-mæssigt grundlag for den tidligere regerings påstand om, at det kunne lade sig gøre til 1. januar 1969.

Jeg vil så slutte med at citere en udtalelse fra 3. marts, i søndags, i Aarhus Stiftstidende af den tidligere stats- og finansminister Viggo Kampmann:

„Så besluttede regeringen at vente med kildeskatten til 1970, og det var fornuftigt. Når den politiske ophidselse har lagt sig og skatteyderne er kommet sig over deres skuffelse, når sindene kort sagt er faldet til ro, vil alle kunne se, at det er vigtigere at komme godt i gang end et år før eller senere. Vi skal jo nok leve

sammen med kildeskatten århundredet ud“.

Aksel Larsen: Jeg tror, det citat, vi lige har hørt hr. Niels Helveg Petersen slutte med, er et citat af den art, som kan få forhenværende finansminister Grünbaum til at gentage de bevingede ord: Gud fri mig for mine venner, mine fjender skal jeg nok klare.

Og så vil jeg i øvrigt have lov til at sige, at engang i svundne tider kom vi ud for her i folketinget, at regeringspartiordførere gjorde sig arbejdet relativt let; når de skulle holde deres ordførertaler og berømme regeringens lovforslag, sagde de stort set det samme, som ministeren havde sagt i sin fremsættelsestale, omend ordvalget måske var lidt anderledes. Ja, den slags det virkede jo jævnt kedeligt, og når hr. Niels Helveg Petersen mener, at denne debat kan bevirke en vis lede i befolkningen, så tror jeg, han har ret i den henseende, at det har været sådan en lille smule kedeligt at høre de 3 ordførere, der har talt før mig, for indholdsmæssigt gentog de, hvad der er sagt af finansministeren i redegørelsen den 1. marts, og det var jo egentlig ikke nødvendigt at få det gentaget 3 gange, medmindre man da har den opfattelse, at gentagelsen i sig selv er en styrke, og at det vil virke som ekstra overbevisende argumenter.

Det at udsætte og så samtidig at skyde skylden på forgængerne, ja, det synes jo at være denne regerings trøst og evangelium. Det, man kalder besparelser på finansloven, er for en stor del udsættelser, og det bliver kostbare udsættelser. Undervisningsreformen skal udsættes, den nye tjenestemandsløvslov skal udsættes, og kildeskattens ikrafttræden skal altså også udsættes. Nå, det sidste kan naturligvis ikke undre nogen, for — ja, naturligvis kunne man tænke lidt på regeringspartierne meget håndfaste valgløfter om at overholde datoen 1. januar 1969, men alle var dog klar over, at de var ikke udsprunget af nogen stærk kærlighed til kildeskatten i særdeleshed eller til lønmodtagerne i almindelighed. Disse løfter var udsprunget af de bitre erfaringer, man havde gjort, da man lagde alle mulige hindringer i vejen for kildeskattelovens udarbejdelse og vedtagelse i sin tid. Man var klar over, at det kunne koste stemmer, hvis man ikke